

[Socialministeren.]

Arbejdsmandsforbundets 100 000 Medlemmer. Derfor synes jeg, man skulde gaa til en Graduering i højere Grad, saaledes som mit Forslag paa Grundlag af De samvirkende Fagforbunds Forslag gaar ud paa.

Ved Gennemgangen af dette mit Forslag anvendte den ærede Ordfører Hr. Krag den Beregning, som Arbejdsgiverne har opstillet med Hensyn til, hvorledes § 7 vilde virke. Den ærede Ordfører gennemgik hele Skemaet, som i al Almindelighed er rigtigt — der er nogle Smaaændringer i de Beregninger, jeg har foretaget, men det er saamænd ikke værd at opholde sig ved. Jeg har den principielle Indvending imod den ærede Ordførers Udtalelser, og det samme gælder den ærede Ordfører Hr. Gregersen, der i øvrigt sagde, at jeg slet ikke havde meddelt Procenten efter mit eget Forslag, men det havde Arbejdsgiverne gjort, at naar jeg ikke har meddelt Procenten efter mit eget Forslags § 7 — den vil i øvrigt være 12 vedtagne og 60 forkastede af 72 Forslag, det vil sige en 17 pCt.s Forandring —, ligger det ganske simpelt deri, at den Beregning, som Arbejdsgiverne her har foretaget, ingen virkelig Værdi har i Øjeblikket, idet man til Reglerne i § 7 knytter Bestemmelsen om Koncentrationen, om Sammenlægningen af Stemmerne i § 8. I samme Øjeblik man gør det, kan man slet ikke opstille nogen Beregning over, hvilken Skæbne de 72 forkastede Forslag vilde have faaet under de nye Regler, og derfor er det ærede Medlem Hr. Krag's Kritik paa dette Omraade værdiløs. Man maa se paa § 7 isoleret, for saa vidt angaar enkelte Fag, og saa i øvrigt foretage en Sammenstilling med § 8 og ud derfra ræsonnere, om man ikke tror; der i Hovedsagen her er sket en forsvarlig, en til alle Sider forsvarlig Ordning.

Den ærede konservative Ordfører (Bouet) fremsatte forskellige Betragtninger og lod til at være relativ tilfreds med dette Lovforslag som Grundlag for Forhandlingerne, idet Forslaget jo var fremsat af en Mand, der er bragt frem af Arbejderklassen. Den ærede Ordfører sagde dette paa en saa medynkvækkende Maade, at man maatte faa den Opfattelse, at jeg umuligt vilde have kunnet klare mig i Tilværelsen. Hvis De samvirkende Fagforbunds store Socialdemokrater ikke nænsomt havde taget sig af mig. Saa galt tror jeg nu ikke, det vilde have været, jeg bilder mig ikke ind, at jeg i modsat Fald var gaaet til Bunds. Men bortset herfra er det naturligvis rigtigt, at man som Medlem af den nuværende Regering i videst mulig Udstrækning vil tage

Hensyn til de Interesser og de Synspunkter, der bærer Regeringens Opfattelse i det hele, forudsat at disse Synspunkter ikke paa et eller andet Omraade har givet sig for ensidigt Udtryk, hvad jeg synes, de har gjort her, og det er ganske naturligt, fordi der her stod 2 skarpe Modstandere over for hinanden, De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen. Heroverfor synes jeg, at Forslaget og Regeringen har taget den Stilling, som netop Loven af 1933 forlangte: at man skulde se paa, hvad det almindelige Samfunds Interesser krævede ved en Vedtagelse af Forslag af denne Art.

Det er jo klart, det vil jeg sige til den ærede Ordfører med det samme, at her er jo ikke Tale om noget Ultimatum, og der er heller ikke noget i Vejen for at diskutere de Spørgsmaal, den ærede Ordfører drog frem vedrørende § 4 og vedrørende Privatfunktionærernes, Erhvervenes og Mellemstandens Stilling o. s. v. Der er ikke Tale om noget Ultimatum, men paa den anden Side: Med den Realitetssans, der forhaabentlig besjæler den ærede Ordfører, men som jo ganske vist ikke for Tiden kommer stærkt frem, naar de ærede konservative Talere tager Ordet, maa man jo være klar over, at selv om der ikke er Tale om noget Ultimatum, vil Grundlaget ikke væsentligt kunne ændres.

Den ærede Ordfører for Det radikale Parti talte om den tvungne Voldgift, og jeg ser, at dette Partis Blade, i hvert Fald flere af dem, betegner dette Forslag som en meget lille Reform; man mener altsaa stadig væk, at man i den tvungne Voldgift vilde have et anderledes bæredygtigt System. Jeg tror, det blev hævdet af det ærede Medlem Hr. Lundberg, at Forholdene ude omkring, hvor man havde prøvet den tvungne Voldgift, modsagde denne Opfattelse. Jeg tror, at de teoretisk nærliggende Betragtninger — som jeg indrømmer de er —, som det ærede Medlem Hr. Rager gjorde gældende, ikke har vist sig holdbare, at den tvungne Voldgift i det praktiske Liv ikke har vist sig at føre til den Tilfredshed, som det ærede Medlem mente. Det ærede Medlem har jo været med i Forhandlingerne og kender Indberetningerne om Forholdene baade i og udenfor Europa, hvor man har prøvet den tvungne Voldgift, og jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at nogen Succes kan man ikke sige den har været i Praksis.

Endelig spurgte den ærede Ordfører for Det radikale Parti, hvad jeg mente om Straffebestemmelserne i § 10, om Offentliggørelse af Forlydender om Afstemnings-